

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. K.**, bytem v B., S. 7, zastoupené Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem AK v Brně, Kopečná 11, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o:

Žaloba se zamítá.

Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 43.080 Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 29. 9. 2011 se žalobce domáhal ochrany svých subjektivních veřejných práv, která byla porušena postupem žalovaného v jeho rozhodnutí z 26. 7. 2011, č. j. JMK 29408/2011, sp. zn.: S-JMK 29408/2011/OD/St. Žalobce se v žádném případě necítí vinen spácháním přestupku, který je mu kladen za vinu. Jak vyplývá ze spisového materiálu, dne 9. 8. 2010 žalobce jako obvykle parkoval na obvyklém místě, tj. před domem, v němž bydlí, poněvadž jinou možnost pro parkování v dosahu svého bydliště mu město Brno neumožňuje. Daný prostor není nikterak dopravně označen, výstražným či zákazovým dopravním značením. Na tomto místě parkuje nepřetržitě po dobu, co zde bydlí, mimo jiné i z důvodu ochrany svého majetku, jímž je jeho vozidlo, které má tak po dobu parkování na očích. Do 9. 8. 2010 městští strážníci toto parkování při svých dennodenních kontrolách nikdy nespojovali se spácháním přestupku jednoduše proto, že to sami nevěděli. Uvedl, že bydlí v podstatě na Z. t., kde výskyt kontrolujících městských strážníků je v dané lokaci permanentní. Do daného dne žalobce vždy jednal v dobré víře, poněvadž neměl nejmenšího tušení, že by stál se svým motorovým vozidlem na chodníku,

ostatně to nevěděli ani strážníci. Správní orgán však dospěl k závěru, že v případě žalobce se jedná o *zavinění z nedbalosti*, kdy žalobce údajně k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět o tom, že parkuje na chodníku. Tento závěr rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje žalobce za absurdní, a to za situace, kdy o tom, že parkuje na chodníku, nevěděli kromě jeho osoby ani strážníci ani samotný správní orgán, který toto rozhodnutí vydal, poněvadž o tom, zda žalobce parkoval na chodníku či nikoliv, se správní orgán prokazatelně dozvěděl až na základě vyřízení své žádosti o sdělení určení druhu komunikace ze dne 16. 11. 2010, kterou adresoval Brněnským komunikacím, a. s. Dle žalobce nelze shledávat odpovědnost u řidiče parkujícího vozidla v případě, že město šetří na dopravním značení, resp. na zátarasových patnicích či sloupcích, které případně dopravní značení nahrazují. Zvláště nesouhlasí ani se závěry žalovaného, který nechápe právní význam slova prevence, jako vytváření zákonných předpokladů, aby k přestupkům nedocházelo a dále tu skutečnost, že právní stát ukládá svým občanům respektovat jen takové povinnosti, které je po nich možno spravedlivě požadovat. Žalovaný tak zjevně chápe státní správu moderním tržním způsobem, který velí finančně doplňovat rozpočet města až v extrémním slova smyslu, což je v příkrém rozporu s právním státem. Uvedl dále, že jsou-li tu více jak důvodné pochybnosti o charakteru pozemní komunikace, je věcí státní správy, resp. místní samosprávy, aby tyto pochybnosti odstranila. Tímto odstraněním pochybností v žádném případě neshledává potvrzení uložení sankce a povinnost samostudia katastrálních map. Tento postup žalovaného nikterak nesouvisí se základním právním vědomím, resp. způsobilostí držitele řidičského oprávnění, nýbrž je předmětem vědomostí právnického vzdělání. Pro ilustraci odkázal na fotografie, které jsou předmětem spisu, z nichž nevyplývá, že by byl „chodník“ jakkoliv stavebně oddělen od místní komunikace, např. vyvýšením či obrubníkem. Nelze dovodit ani to, že se jedná o jiný typ dlažby, spíše o jinou esteticko-ornamentální úpravu dlažby. Žalobce je nadále toho názoru, že napadené správní řízení porušuje základní principy přestupkového řízení, které musí garantovat jistotu přesvědčivého a spravedlivého rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Úkolem státu je občany vychovávat, nikoliv nespravedlivě trestat. Napadené rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné a žalobce navrhoval, aby soud rozhodl o tom, že rozhodnutí žalovaného z 27. 6. 2011 se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení a dále požadoval, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit náklady řízení.

Krajský soud v Brně ve věci naposledy rozhodoval 19. 6. 2013 pod č. j. 57A 125/2011 – 82, kdy rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 26. 7. 2011, č. j. JMK 29408/2011, sp. zn. S-JMK 29408/2011/OD/St zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaného pak zavázal k povinnosti zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 43.080 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Davida Obenraucha. Krajský soud v Brně v odůvodnění pak uvedl, že z rozsudku NSS ze dne 13. 3. 2003, jež byl krajským soudem citován, jednoznačně vyplynulo, že žalobce svým vozidlem parkoval na chodníku. Uvedl, že podle § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci, nesmí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.

Je zcela na jisto postaveno, jak soud uvedl, že žalobce dne 9. 8. 2010 v 8:50 hod svým vozidlem Seat Toledo, RZ: 4B4 5150 stál všemi čtyřmi koly na chodníku. Takovéto jednání je tedy jednáním přestupkovým dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích platného k datu 9. 8. 2010, neboť z ust. § 53 odst. 2 silničního zákona jednoznačně vyplývá, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku užívat.

Dále uvedeno, že dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů nebo o trestní čin.

Dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích, přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel:

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.
- b) **nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.**

Dále v odůvodnění uvedeno, že v projednávaném případě žalovaný uváděl, že žalobcovo jednání je jednáním zaviněním, že přestupek spáchal z nevědomé nedbalosti, neboť sice nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (nebránit stáním vozidla na chodníku chůzi chodců, ač to ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl), a toto zdůvodňoval tím, že to, že uvedené místo je chodníkem, vyplývá ze stavebně technického provedení chodníku, kdy chodník je od průjezdního pruhu vozovky oddělen obrubou, která je provedena jiným typem dlažby, a také plocha chodníku a průjezdní pruh vozovky jsou vydlážděny jinou dlažbou, což je zcela zjevné při běžném shlédnutí předmětného místa řidičem. Tedy, že řidič musel zcela jednoznačně pouhým pohledem poznat, co je chodník a co je ostatní komunikace.

Krajský soud v Brně uvedl, že po prostudování správního spisu a zjištění stanovisek účastníků řízení dospěl k závěru, že žalobce sice stál svým vozidlem na chodníku, nicméně mu nelze klást za vinu, že by přestupek spáchal zaviněným jednáním, byť z nevědomé nedbalosti, a na tuto skutečnost soud usuzoval z následujících okolností:

Žalobce bydlí na ulici S., která je v blízkosti domu Z. T. č. 9 v B., před nímž dne 9. 8. 2010 parkoval žalobce na chodníku. Soud nemá důvodu nevěřit žalobci, že na tomto místě parkoval vícekrát a že nebyl nikdy upozorněn státní nebo městskou policií na to, že v uvedeném místě parkovat nemůže, neboť je to chodník, který je určený pro chodce. Bylo také prokázáno, že nikdy dříve žalobce nebyl sankcionován za přestupkové jednání spočívající v tom, že by parkoval na chodníku. Toto však nicméně ještě nemusí znamenat, že by žalobce nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Soud však má v dané věci za to, že skutečně žalobce nevěděl, že stáním na chodníku před domem Z. t. č. 9 může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vědět měl a mohl. Soud na to usuzoval z následujících skutečností:

Žalobce i žalovaný se shodují v tom, že pojem chodník není v právním řádu nijak vymezen, co je „chodník“ nevyplývá ani z ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., jehož porušení se měl žalobce dopustit. Z něho vyplývá jediné, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodník užívat.

Pojem chodník je však pojem běžně v populaci rozšířen a obecné povědomí o chodníku je takové, že tento je nějakým zásadním způsobem odlišen od ostatní komunikace. Je zcela běžné, že se jedná o místo, které je obvykle vyvýšené nad ostatní komunikaci, nebo je zcela zřetelně od jiné komunikace odděleno obrubníkem.

Soud má za to, že v povědomí občanů je zřetelné oddělení chodníku od statní komunikace.

V daném případě však stál žalobce na chodníku, kdy z fotografií, které pořídila městská policie, je viditelné, že místo, na kterém žalobce stál, je ve stejné úrovni, jako zbývající komunikace (tedy není to místo vyvýšené oproti ostatní komunikaci, ani oddělené žádným obrubníkem, který by byl zcela zřetelný). Od budovy Z. t. č. 9 dál do středu Z. t. je nejprve viditelné vydláždění místa do určité šíře drobnějšími dlažebními kostkami, na to pak navazuje ve stejné úrovni dlažba, a to o šířce jedné širší dlažební kostky, a na to pak opět navazuje drobnější, i když o něco málo větší dlažba, směřující do středu Z. t., než je dlažba u domu Z. t. 9.

Soud uvedl, že sám zjistil, že na celé ploše Z. t., který se nachází ve středu města, je různorodá dlažba (různé velikosti i různého položení) a má za to, stejně tak jako měl za to žalobce, že tento různorodý typ dlažby, tedy větší a menší velikosti, různorodé položení, je pouze z hlediska estetického, nikoliv proto, že by mělo znamenat oddělení chodníku od ostatní komunikace.

Soud má tedy za to, zvláště když žalobce v dřívější době nebyl sankcionován za to, že by v tomto místě stál na chodníku a zejména, jak již uvedl, i dle názoru soudu chodník není od ostatní komunikace nijak stavebně – technicky oddělen a pojem chodník není v právním řádu výslovně definován, že žalobce nevěděl, ani vědět nemohl, a to vzhledem k okolnostem, které soud uvádí, že by stál na chodníku dne 9. 8. 2010.

Soud pak měl za to, že skutečnost, že se v daném místě, i když to na pohled není zřetelné, jedná o chodník, bylo na jisto postaveno teprve zprávou Brněnských komunikací a.s. ze dne 20. 11. 2010, když tento orgán sděloval, že byla provedena kontrola v terénu a věc byla konzultována s obvodním technikem s tím, že bylo zjištěno, že uvedené místo je vedeno jako chodník, a to v pasportu Brněnských komunikací, kdy tato komunikace je vedena jako MK IV. třídy.

Soud tedy uvedl, že je toho názoru, že skutečně běžný řidič, kterým žalobce je, bez nahlédnutí do pasportu Brněnských komunikací, a.s. nemohl, a to pouze vizuálním pohledem

zjistit, že stojí na chodníku a skutečně se ztotožnil s tvrzením žalobce, že běžný řidič, pokud není vizuálním pohledem zřejmé, že chodník je odlišen od ostatní komunikace, např. vyvýšením nebo výraznější obrubou, nepůjde tuto skutečnost zjišťovat do pasportu Brněnských komunikací. Uzavřel, že stavebně technické provedení chodníku a ostatní komunikace není takové, že normálním běžným pohledem by bylo možno chodník od ostatní komunikace u domu Z. t. č. 9 odlišit, že toto tedy žalobce až do doby, kdy bylo najisto postaveno, že se u tohoto domu jedná o chodník, nevěděl a vědět ani nemohl.

S ohledem na to, že se nejednalo o zaviněné jednání žalobce, a to ani z nevědomé nedbalosti, tedy, že žalobce nevěděl, ani nemohl vědět, že parkuje na chodníku, krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.

Dle § 78 odst. 5 s.ř.s. soud vyslovil názor, vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem:

Žalovaný zruší rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a tomuto uloží, aby v souladu s ust. § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu řízení zastavil.

Pokud pak šlo o náklady řízení, rozhodoval soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy zavázal žalovaného zaplatit žalobci náklady řízení, které představovaly náklady právního zastoupení a zaplaceného soudního poplatku (podrobně v odůvodnění rozsudku uvedeno a zdůvodněno), přičemž celková částka činila 43.080 Kč. S uvedeným rozsudkem Krajský úřad Jihomoravského kraje opětovně nesouhlasil, podal proti němu kasační stížnost.

NSS rozsudkem ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1As 76/2013 – 27 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2013, č. j. 57A 125/2011 – 82 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Uvedl, že stěžejní otázkou předmětné kasační stížnosti je názor stěžovatele, že na základě skutkových okolností projednávaného případu žalobce mohl a měl vědět, že svým vozidlem parkuje na chodníku. NSS proto zkoumal, zda krajský soud správně posoudil subjektivní stránku přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 12. 2010, ve spojení s § 53 zákona o silničním provozu. Jak správně poznamenal krajský soud, přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů a nebo o trestní čin. K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích vyplývá, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k) poruší zvláštní právní předpis. Zvláštním právním předpisem je v daném případě § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.

V projednávaném případě správní orgány dovozovaly, že žalobce spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti. O takový druh zavinění se jedná v případě, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích].

NSS tedy posuzoval, zda žalobce s ohledem na konkrétní okolnosti případu a jeho osobní poměry mohl a měl vědět, že dne 9. 8. 2010 parkuje své vozidlo na chodníku či nikoliv.

U zavinění ve formě nevědomé nedbalosti chybí složka volní i složka rozumová. Pachatel přestupku neví, že svým jednáním může naplnit skutkovou podstatu přestupku, nicméně vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům toto vědět má. Při prokazování nedbalosti proto správní orgán posuzuje psychický vztah pachatele k zákonným znakům přestupku, hodnotí okolnosti a osobní poměry pachatele, podle nichž je pachatel schopen posoudit, zda svým jednáním může způsobit negativní následek nebo ne, zohlední i vzdělání, zkušenosti a znalosti pachatele přestupku, jeho zdravotní a duševní stav apod. Svou nezbytnou roli hrají i okolnosti konkrétního případu, jako např. místo, čas, průběh události spáchaného přestupku.

NSS uvedl, že krajský soud svůj závěr o absenci zavinění dovodil ze skutečnosti, že v daném případě nebylo zřejmé, že žalobce parkuje svým vozidlem na chodníku. Místo, na němž žalobce parkoval, nebylo podle krajského soudu vyvýšené oproti ostatní komunikaci ani oddělené obrubníkem. Přisvědčil žalobci, že různorodý typ dlažby umístěné na ploše Z. t. může být odůvodněn hlediskem estetickým, avšak nemusí znamenat oddělení chodníku od ostatní komunikace. S ohledem na to, že žalobce nikdy v dřívější době nebyl sankcionován za parkování na tomto místě, že neexistuje definice pojmu chodník v českém právním řádu a při zohlednění nedostatečného stavebně-technického oddělení chodníku od ostatní komunikace, krajský soud uzavřel, že žalobce nevěděl ani vědět nemohl, že svým vozidlem parkoval na chodníku.

Z fotodokumentace obsažené ve spisovém materiálu vyplývá, že žalobce parkoval před domem Z. t. č. 9. Na uvedeném místě není chodník od ostatní komunikace oddělen vyvýšením, pouze obrubníkem vyskládaným z jiných dlažebních kostek než jsou drobné kostky tvořící chodník. Za obrubníkem směrem od zástavby je ostatní komunikace určená k projíždění vozidel, která je formována většími dlažebními kostkami uspořádanými odlišným způsobem, než dlažba chodníku. Chodník na jedné straně přiléhá k budově (divadla Husa Na provázku), na druhé straně je lemován pouličními lampami. Je tak viditelné, která část komunikace je určena pro pěší a na které je umožněn silniční provoz.

K osobnosti žalobce lze poznamenat, že je zkušeným řidičem (držitel řidičského oprávnění skupiny B od roku 1974). Vzhledem k jeho trvalému pobytu na ulici S. 7, B.-m., NSS předpokládá, že žalobce musel být znalý specifik urbanistického uspořádání náměstí Z. t. a přilehlých ulic.

Uvedl, že s krajským soudem lze souhlasit potud, že definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Tuto skutečnost však nelze chápat jako deficit české právní úpravy. Je dokonce diskutabilní, zda u takovýchto pojmů je vůbec smysluplné legislativně vymezovat jejich obsah: vždy totiž hrozí na straně jedné jejich přílišná obecnost, která potřebám praxe není příliš nápomocná, anebo na straně druhé tak konkrétní vymezení, že v konečném důsledku nechtěně vyloučí i v případě, které by svoji povahou pod tuto definici určitě spadat měly. Není myslitelné ani žádoucí, aby veškeré pojmosloví užívané právními předpisy mělo zákonnou definici. Naprosto postačí, podřadí-li se obecně používaný výraz pod obecně platnou definici, kterou danému pojmu přiznává běžná mluva. Tak jako není v zákoně o silničním provozu definován pojem chodec, vozidlo či křižovatka, je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určena pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikace na straně druhé. V případě, že by zákonem používaný výraz měl v běžné mluvě více významů a pokud by ohledně podřazení určitého skutkového děje (stavu) pod pojem užívaný zákonem přetrvávaly pochybnosti, nebylo by možné pachatele přestupku v souladu se zásadou *in dubio pro reo* postihnout. Takové okolnosti však v projednávaném případě nenastaly.

V projednávaném případě NSS v souladu s § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích zohlednil okolnosti daného případu (hledisko objektivní) i osobní poměry žalobce (hledisko subjektivní) a dospěl k závěru, že žalobce jednal při spáchání přestupku v nevědomé nedbalosti. Odlišná struktura dlažby v místě zastavení vozidla, ohraničená obrubníkem lemujícím vozovku, byť toliko zasazeným v úrovni okolní dlažby, mu musela signalizovat, že parkuje na chodníku. Není pochyb o tom, že různorodá dlažba a její uspořádání na předmětném místě byla vysvětlitelná právě odlišným funkčním využitím chodníku a ostatní komunikace, nikoliv pouze estetickým uspořádáním dlažby na náměstí, jak konstatoval krajský soud. Žalobce tak vzhledem ke svým osobním poměrům a okolnostem případu mohl a měl vědět, že obrubníkem oddělená část ostatní komunikace k divadlu, na níž své vozidlo zaparkoval, je určena pro pěší a je tedy chodníkem, na němž je zakázáno parkovat, není-li na místě jiné dopravní značení. Úvaha krajského soudu o tom, že žalobce skutečně nemohl vědět, že se jedná o chodník, tak není správná.

Neobstojí rovněž názor krajského soudu, že o absenci zavinění žalobce svědčí i skutečnost, že žalobce na uvedeném místě dlouhodobě parkoval a nikdy nebyl za takové jednání pokutován. Zavinění žalobce ke spáchání předmětného přestupku, jak již bylo vysvětleno shora, je dáno tím, že žalobce vzhledem k okolnostem případu (chodník byl oddělen od ostatní komunikace obrubníkem, struktura dlažby chodníku a ostatní komunikace byla odlišná a pouhým pohledem bylo zjevné odlišné funkční využití těchto ploch, přestože chodník nebyl nikterak vyvýšen) a svým osobním poměrům (žalobce je řidič s dlouholetou znalostí stavbě-technických charakteristik předmětného místa a musí mu být tedy známo, jaké plochy náměstí Z. t. slouží k pohybu vozidel a jaké jsou určeny pro pěší) měl a mohl vědět, že parkuje na chodníku. Zavinění žalobce naopak nemůže vylučovat skutečnost, že se žalobce obdobného jednání dopouštěl i v minulosti, ale nikdy za něj nebyl trestán. Být taková situace v žalobci mohla navodit dojem, že správní orgány obdobné prohřešky nebudou trestat ani v budoucnosti, nevylučuje u něj existenci zavinění z nevědomé nedbalosti. Jak totiž bylo uvedeno výše, vzhledem k okolnostem a osobním poměrům žalobce měl a mohl vědět, že se přestupkového jednání dopouští. Při zohlednění všech specifík projednávaného případu tak

NSS uzavírá, že **žalobce spáchal předmětný přestupek z nevědomé nedbalosti**. *Parkoval-li své vozidlo dne 9. 8. 2010 před budovou Z. t. 9 v B., měl a mohl vědět, že jej odstavil na chodníku.*

Námítka nesprávného posouzení této otázky krajským soudem je proto důvodná.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 13. 11. 2013, kdy zástupce žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem NSS, naopak souhlasí s názorem Krajského soudu v Brně uvedený v rozsudku tohoto soudu dne 19. 6. 2013.

Zástupkyně žalovaného pak uvedla, že se zcela ztotožňuje se s právním názorem k přestupku žalobce vyslovený ve zrušujícím rozsudku NSS.

Krajský soud v Brně, vázán názorem NSS, tedy dospěl k názoru, že žaloba žalobce důvodná není, neboť bylo prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání kladené mu za vinu dopustil a spáchal tak přestupek dle § 22 odst. 1 písm. 1) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění platném k datu spáchání přestupku, když porušil ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů tím, že dne 9. 8. 2010 zaparkoval svoje vozidlo všemi čtyřmi koly na chodníku nacházejícího se na Z. t., před budovou Z. T. č. 9, když sice nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích].

Krajský soud v Brně má tedy své zdůvodnění za dostatečné, a to vzhledem ke stanovisku NSS, a to s ohledem na podrobné zdůvodnění tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci měl úspěch žalovaný, má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o náklady řízení, právní zástupkyně žalobce u jednání 13. 11. 2013 uvedla, že v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 57A 125/2011-82 byl žalovaný zavázán k povinnosti zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení v souvislosti s tímto přestupkovým řízením ve výši 43.080 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Obenraucha, což již žalovaný, po právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně (rozsudek ze dne 19. 6. 2013) také učinil.

Zástupce žalobce u jednání nepopřel, že částka 43.080 Kč mu byla žalovaným zaslána.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl zcela úspěch žalovaný, vznikly mu náklady řízení tím, že na základě rozsudku Krajského soudu v Brně 57A 125/2011-82, ze dne 19. 6. 2013, který nabyt právní moci 19. 7. 2013, zaplatil žalobci částku 43.080 Kč, což žalobce ani nepopřel.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. má tedy povinnost žalobce žalovanému tuto částku zaplatit ve lhůtě stanovené v rozhodnutí soudu.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. listopadu 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová